

Вадим СУХАРЕВСЬКИЙ: «Для українців це війна за правду»

13 квітня 2014 року Вадим Сухаревський, тоді ще старший лейтенант, віддав перший у російсько-українській війні наказ відкрити вогонь по російських бойовиках. Із 2014-го для нього боротьба не припинялася ні на мить. Тепер полковник Сухаревський, який командує 59-ю окремою мотопіхотною бригадою ім. Якова Гандзюка, продовжує її на південному напрямку. «Ми не зупинимося, доки не відновимо наші кордони, не звільнимо наші землі і не повернемо людей з гнітючого полону», — каже Герой України, легендарний командир «Борсук».

— Я, як, напевно, багато хто, до кінця не вірив, що буде повномасштабне вторгнення. Втім, не можна сказати, що ми не були готові. Було вжито усіх заходів для організації бойової роботи підрозділів.

Коли це все почалося, першим питанням, яке мене хвилювало, було те, чи вистачить боєприпасів, щоб їх усіх повбивати. Настрій був саме такий.

Для мене відлік війни почався у 2014 році, вона не припинялася ні на день, ні на хвилину. Це від початку була війна з росією, нехай навіть і в масштабах АТО/ООС. Принаймні, для свідомої спільноти. Те, що було в ООС, довго тривати не могло. Ми розуміли, що наш ворог зробить щось, щоб спробувати покращити свої позиції і закінчити почате на свою користь. Якщо брати дані розвідки по нашому напрямку, тобто по Півдню, то ми чітко розуміємо, що угруповання військ, яке воює тут, із 2017 року тренувалося, проводило командно-штабні навчання, навчання на полігонах, а також аналіз місцевості. Рельєфи та шляхи Півдня вони подекуди знають, можливо, навіть краще, ніж ми, які прибули сюди виконувати завдання з інших регіонів.

Підготовка до повномасштабного вторгнення відбувалася заздалегідь і всі розповіді військовополонених, мовляв, ми заблукали — повна нісенітниця.

Отже, 24 лютого стало апогеєм ненависті росії до України.

Мені важко про це говорити, бо відчуваю біль за кожне українське місто.

Маріуполь... Я країні чотири роки прослужив у Маріуполі, за дев'ять місяців до початку повномасштабного вторгнення отримав там квартиру від мера міста. Речі дітей, дружини — все залишилося там, скоріш за все, знищене. Стерте з лиця землі. У Маріуполі я познайомився з багатьма нормальними людьми. Частина виїхала, частина вивезена на «мокшанські болота», доля інших взагалі невідома. Не можу не згадати про рідну морську піхоту, хлопців і дівчат, яких я добре знав.

Київ... Де сто відсотків тих, кого я знаю, долучилися до оборони міста, воюють зараз і воюватимуть далі.

Чернігів... У мене дружина звідти. Моя кума, хрещена моєї дитини, загинула разом із чоловіком під ракетними обстрілами. Пряме влучання в машину, де вони були з дітьми. Дорослі згоріли, діти, слава Богу, живі. Але сироти...

Ворог нищить не тільки інфраструктуру, а й цивільне населення. Якщо ми, військові, розуміємо, що нас може очікувати, то за цивільних серце просто обривається.

Те, що роблять з цивільними — це тероризм. Давайте називати речі своїми іменами. І спрямований він лише на паніку серед населення, завдяки якій росія може насаджувати свої наративи.

Величезна подяка союзникам за NLAW, Javelin, артилерію, системи розвідки, якими ми користуємося. Тому що це дійсно дієве озброєння, яке ефективно працює.

Наші хлопці, треба сказати, навіть зі зброєю 1960-х, 1970-х, 1980-х років примудряються робити дива. Якщо таким професіоналам давати ще й кращу, сучасну зброю, то ми будемо ще більш результативними. Власне, ми вже це доводимо, воюючи зброєю від союзників.

Нам потрібні високоточні засоби ураження, все, що підходить під цю номенклатуру — від NLAW до високоточних ракет. Артилерія, протитанкове озброєння, комплекси розвідки — аеро-, наземної, локаційної — і все буде Україна. Це і є зброя Перемоги.

І такої зброї потрібно багато, адже ми маємо справу з однією з наймасовіших милітаризованих систем у світі. Називати їх другою армією світу просто запахло. Це просто велика зграя. Й основна наша робота полягає в тому, щоб зменшувати її чисельність у геометричній прогресії.

Але й недооцінювати свого противника ніколи не можна. Ворог швидко вчиться, він підготовлений і навіть певним чином умотивований, адже у мізки росіян роками «закачували» пропаганду.

Я війну називаю шаховою партією. Ми щось робимо, противник дивиться, маневрує, здійснює якісь кроки. Далі ми спостерігаємо, вивчаємо, аналізуємо, робимо свій хід. Буде це пішак чи королева — питання військового мистецтва. Ця шахова партія триватиме доти, доки не буде поставлена крапка. Все.

Ті гени, які маємо ми, українці, наше бажання захищати свою країну, нетерпимість до чужого чобота на нашій землі дають нам насагу, силу і можливість нищити ворога. Ми не зупинимося, доки не відновимо наші кордони, не повернемо наші землі, не звільнимо міста і села з гнітючого полону. Наші хлопці, яких набагато менше, ніж російської нечисті, роблять усе можливе для цього.

ЗСУ — це супермени. Це хлопці, чиїми руками, потом та кров'ю кується Перемога.

Кожен солдат, кожен командир, які знаходяться на передовій — це титани. Іншого слова не підбереш. Люди практично рік, враховуючи полігони, злагодження, службу, не бачили своїх близьких, не були вдома. Живуть у, м'яко кажучи, дискомфортних умовах: окопи, вода, спека, холод, постійна робота з облаштування позицій, тотальні обстріли. Це люди, які, усвідомлюючи ризики для життя, виконують свої обов'язки. Вони захищають свою Батьківщину, і це головне.

Кожен, хто називає себе чоловіком, проживаючи в Україні, має зрозуміти, що його обов'язок — захищати свою державу, землю, родину.

Бути командиром в армії і тим більше на війні — це шалена відповідальність. Очолити військовий колектив — важкий крок для командира будь-якої ланки. Він приймає колектив з людьми різного віку, кожен зі своїми поглядами на життя, з різними долями. Їх треба згуртувати і повести у бій. Від ефективності роботи з підлеглими залежить успіх прийнятих рішень. До того ж, це і матеріальна складова, й озброєння. Історично так склалося, що саме командир є вирішальною ланкою в бойовій діяльності підрозділу. Це не просто начальник, а військовий лідер, який має керуватися цілим комплексом правил і обмежень.

Чи існують правила Сухаревського? Я завжди говорю, що командир існує для того, щоб встановлювати правила життєдіяльності у підрозділі. Але я не просто вимагаю, а насамперед сам їх дотримуюсь. Тільки таким чином люди можуть повірити у справедливість рішень. Якщо я, наприклад, сказав, що у підрозділі не вживають алкоголь, то і сам цього не роблю. Козаки в поході не пили, це було табу. І ми так само. Тому що захисник України має бути прикладом у всьому. Армія — це дзеркало суспільства.

Одного разу мій курсовий командир, коли я ще був курсантом, поставив мені питання: «Вадиме, навіщо ти живеш?». Я подумав і сказав: «Зробивши абсолютно свідомий вибір стати військовим офіцером, я живу для того, щоб колись за святковим столом хтось із моїх підлеглих встав, підняв чарку і сказав: «Хочу випити за свого командира, тому що я йому вдячний за те, що він мене навчив і ці знання врятували мені життя». Я цю фразу не змінив би й зараз. І поглядів також.

У моєму житті теж були командири, які навчали та передавали досвід, впливаючи на формування моєї особистості. Я вдячний їм за це. Я брав у кращих найкраще і на цих основах формував себе. І як людину, і як командира.

Водночас, я щиро упевнений, що найбільшим моральним авторитетом для людини має бути вона сама. Тобто ти маєш постійно самовдосконалюватися, щоб стати кращою версією себе.

Український народ завжди хотів затишку, добробуту, кращого життя. І для досягнення цього більшість докладала зусиль, тяжко працювала. А росіяни дивуються тому, як ми живемо, і намагаються знищити наше, а не розвивати чи покращувати своє. Імперські амбіції, ненависть до всього кращого, що процвітають у росії — це темна матерія, яка спонукає ворога не давати нам нормально жити. Росія веде війну проти людяності і цивілізації.

Для українців це війна за правду. Війна світла проти темряви. Ми боремося за незалежне, вільне життя у демократичній країні. І ця війна — не лише на передовій, в окопах. Вона триває на усіх фронтах. Якби я міг зараз звернутися до українців, то сказав би таке.

Вірте у Збройні Сили України. Вірте у себе. Будьте людьми — не біомасою, а особистостями. Не наживайтеся, не сваріться, не несіть розбрат у суспільство. Робити державу кращою означає робити кращим себе. Це має зрозуміти кожен українець. Кожен має бути людиною з великої літери, про яких пишуть у книжках. І коли таких у нашій державі стане більше, ніж біомаси, якій все одно, де і в яких умовах жити, вона стане непереможною.

*Аліна ЛОГВИНЕНКО,
Сергій ЛИСЕНКО.*